

Na rójstveni dan.

Četrtno veka
 Gledam za seboj:
 Čas beži!
 Koliko je teka
 Zdaj še pred menoj,
 Kdo li znáj?

»Rojenic izreka
 Ne pozna nikdó,
 Hčeš ga tí?
 Sreča za človeka,
 Da mu je temná
 Mnogokáj!«

y.

Osamelke tožba.

Pómlad cvéte, záme
 Svet pomládi nima:
 V prsih mrak in mraz na lici,
 V srci mojem zima!
 V mrtvem srci! Žalost
 Nedrije mi dviga,
 Z žalostjo si mi družica
 Ti, spominska knjiga!
 List na list prebiram,
 Vsi so dragi listi —
 Jeden bil mi je najdražji:
 List njegov je tisti!
 Bil je dau prekrasen
 Nádeje vzbujéne,
 Ko mi núnj je on zapisal:
 »Ne pozabi méne!«
 »Ne pozabi méne! —«
 Pomenljiva slóva!
 Vsa ljubezen váuja vlita
 Bila je njegova . . .

Danes pómlad cvéte,
 Z line zvon pozvanja —
 More li resnica biti,
 Ni li mótna sanja?
 Bodisi, kar drago,
 Vrši se — poroka,
 Zunaj pómlad cvéte jasna,
 V méni srce poka.
 Mrtvo srce! Žalost
 Nedrije mi dviga:
 Bridko varala si dèkle
 Ti, spominska knjiga!
 »Ne pozabi méne!«
 Je li sploh mogoče?
 Tvoj celó spomin ljubilo
 V vek sreé ho vroče!
 Tebe pa, nezvesti,
 Kjer korak te vódi,
 Sreča spremljaj te družica,
 Milo Bog te sódi!

Jaz grešila nisem:
 Zvesta sem ti bila,
 Le da sem ljubila préveč,
 V tem sem zagrešila!

Gr. Novák.

